

Lady Lazarus

Sylvia Plath

Ho he tornat a fer.
Un cop cada deu anys
me'n surto:

un miracle que camina, la pell
lluent com una pantalla nazi,
el peu dret

és un petjapapers,
la cara una tela jueva fina
i anònima.

Arrenca'm aquest drap,
oh enemic meu.
Faig por?

El nas, conques dels ulls, totes les dents?
La fortor de l'alè
s'esvanirà en un dia.

Aviat, aviat la carn
que engolia el sepulcre
trobarà estatge en mi

i jo seré una dona que somriu.
Tot just trenta anys
i, com els gats, nou vides per morir.

Aquesta és la Tercera.
Quina andròmina
per anihilar cada dècada.

Quants milions de filaments.
Una gentada que rosega cacauets
s'estalona per veure

com em desembenen mans i peus,
el gran striptease.
Senyores, senyors,

heus aquí les meves mans,
els meus genolls.

Malgrat que tinc només la pell i l'ós,

sóc la mateixa, idèntica dona.
El primer cop, tenia deu anys.
Va ser un accident.

El segon cop, estava resolta
a acabar, a no tornar-ne mai més.
Em gronxolava closa

com una petxina.
Van haver de cridar-me i cridar-me
i arrencar-me els cucs com perles llefiscoses.

Morir
és un art, com qualsevol cosa.
Jo ho faig excepcionalment bé.

Tan bé, que sembla un infern,
Tan bé, que sembla real.
Podríem dir que en tinc vocació.

És ben fàcil fer-ho en una cel·la.
És ben fàcil fer-ho i restar així.
És la forma teatral

de retornar a ple dia
al mateix lloc, al mateix rostre, al mateix xiscle
brutal i divertit:

«Miracle!»,
que m'atueix.
Hi ha un preu

per contemplar-me les cicatrius, un preu
per escoltar-me el cor:
batega de debò.

Hi ha un preu també, un de ben alt,
Per un palp, per un mot
o una mica de sang.

Un ble de cabells, un bocí de roba.
Així, així, Herr Doktor.
Així, Herr Enemic.

Sóc la vostra obra magna,
sóc el vostre tresor,
la noia d'or pur

que es fon en un sol crit.
Em tombo i cremo.
No penseu que menystinc la vostra ansietat.

Cendra, cendra
que atieu i furgeu.
Ossada, carn, no en resta res:

una pastilla de sabó,
una aliança de nocés,
una dent d'or.

Herr Déu, Herr Lucifer,
alerta,
alerta.

Jo m'alço de les cendres
amb el meu cabell roig
i menjo homes com aire.

Sylvia Plath, *Sóc vertical. Obra poètica 1960-1963*. Traducció de Montserrat Abelló. Barcelona: Proa, 2006, p. 34-39.

Traduït per Montserrat Abelló